

весело играе, птици тѣ по нарядко ся срѣщатъ изъ въздухъ тѣ, а пѣкъ някъкъ си тежко на сърце то. Испърво, кога то Св. Гора бѣше юще далечъ отъ насъ, менѣ ма влачаше къмъ нея любопытство то, а сега намъ кадѣ ся изгуби и любопытство то : мѣчно ми стана да оставя Божій святъ.

Море то играе. Нъ животъ тѣ примира : тихо става изъ въздухъ тѣ, хора ся не срѣщатъ. Наченватъ ся стрѣмнины тѣ на Св. Горѣ. Тука е беклеме то. Отъ беклеме то ся показа заспало заштіе и мързеливо испеува кираджія та ны. Той му хвърли няколко дребны пары и врата та на беклеме то ся затвори хж. Отиваме по нататѣкъ, по високо, пѣтъ тѣ толкози стрѣмня, що то катѣры тѣ ны едвямъ вървятъ на горѣ. Море то вече ся не чува ; на около никой . . . И ето стои голямъ дървенъ кръсть, исписанъ съ начялни тѣ буквы на кръстѣ тѣ молитвѣ. Тука е граница та на Св. Горѣ и миръ тѣ, тука вече пристапва веселіе то и радостъ та на мирскій животъ . . .

Отиваме по нататѣкъ. Животъ тѣ умрялъ. На около ни звукъ ни движеніе. Дръвы тѣ стоятъ неподвижно, сѣщо като че сѣ на картина. Тука вече не е міръ, а царство то на отшелници тѣ; а сърце то вене, глава та ся върти, иска ми сѣ да вярвамъ въ нѣщо тайнственно . . .

Скоро ще видимъ и мѣнастырь тѣ, — високо продума кираджія та ны; азъ ся етѣснахъ : тѣй странно ми бѣше да чуя човѣшкы гласъ средъ тая пустія. Кыраджія та извика на катѣры тѣ и покара някъква си пѣсна; нъ не излязаше, не ся пѣнаше тѣй като въ село. Видѣше ся, че самъ си кыраджія та искаше да ся развесели ; и той не бѣше веселъ. И сичкы тѣ, казвѣтъ, ставѣтъ умыслени кога то преминѣтъ граница та отъ міръ въ калугерско то царство.

Нъ ето свършва ся този пустиненъ пѣтъ и място-